

[Finansministeren]

omfang at afklare de forhold, hvor staten har en afgørende indflydelse på kommunernes budgetlægning, inden kommunerne lægger sidste hånd på budgetudarbejdelsen. Jeg kan sige, at forberedelsen af disse drøftelser allerede er i fuld gang imellem de statslige og de kommunale embedsmænd. Derfor er det min opfattelse, at der allerede er gennemført væsentlige forbedringer af procedurerne for statens samarbejde med kommunerne, som tager hensyn til tidsfristerne både for den statslige og for den kommunale budgetplanlægning. Vi har netop ved at fremlægge budgetredegørelsen så tidligt, som det overhovedet var muligt, og vi har netop med de aftalte terminer, altså især juniforhandlingerne, søgt at gribe mindst muligt forstyrrende ind i den kommunale budgetlægning for 1980.

Også hr. Ib Christensen stillede mig et direkte spørgsmål om forskellen mellem udviklingen i det offentlige personaleforbrug, som den beskrives i vismændenes rapport og i budgetredegørelsen. Jeg kan besvare spørgsmålet meget kort sådan, at de to rapporter i virkeligheden vurderer udviklingen fuldstændig ens. Vismændene siger en årlig vækst på 3½ pct., budgetredegørelsens langtidstendens er 3-4 pct. i årlig vækst, og budgetredegørelsen anser det herudover for at være realistisk at forestille sig en afdæmpning til 2-3 pct. årlig vækst.

Til slut skal jeg sige – i modsætning til hvad der gælder i forhold til andre ordførere – at jeg finder det helt uinteressant at diskutere budgetredegørelsen på fremskridtspartiets grundlag, sådan som vi har hørt det fremstillet i flere fremskridtspartitaler her i dag. Fremskridtspartiet forsøger at tage budgetredegørelsen til indtægt for sin udgiftspolitik. Dette forsøg, kan jeg sige, savner ethvert grundlag. Jeg ser her ganske bort fra hr. Askjær Jørgensens besvær med bemærkningerne om vandværkerne. De synsvinkler, som budgetredegørelsen anlægger på den offentlige sektor, er nogle ganske andre end fremskridtspartiets unuancerede nedvurdering af offentlig virksomhed, og de udgiftspolitiske overvejelser, som budgetredegørelsen giver regeringen anledning til, har ikke noget tilfælde med fremskridtspartiets holdning til offentlige udgifter.

Udenrigsministeren (Christophersen):

Debatten i dag har koncentreret sig om to hovedproblemer, synes jeg, dels naturligvis de økonomiske problemer, som jeg godt senere vil kommentere med et par enkelte bemærkninger – især for at sige lidt om de energipolitiske problemer, hvordan de rammer Danmark – og dels problemet, som nogen føler det er, nu at skulle tage stilling til det fremtidige arbejde i EF-Parlamentet. Jeg vil gerne begynde med det sidste.

Hr. Ib Christensen tog sit udgangspunkt i sit indlæg om EF i noget så teknisk eller specielt som den omstændighed, at man i EF vil anvende en såkaldt selektiv beskyttelsesklau-sul. Jeg skal slet ikke begynde her at fortælle, hvad det drejer sig om, for det er kun en detalje. Problemet er, at i hr. Ib Christensens tale blev det brugt som anledning til at fremsætte den påstand, at der var en voksende protektionisme inden for EF. Nu ved jeg jo, at hr. Ib Christensen har været en flittig deltager i markedsudvalgets arbejde, og allerede af den grund er jeg bedrøvet over, at de oplysninger, jeg talrige gange har givet om EFs udenrigshandelspolitik, er blevet så dårligt opfattet. Jeg må egentlig også sige, jeg er bedrøvet over, at hr. Ib Christensen som lejlighedsvis medlem af Europa-Parlamentet ikke har fået mere ud af de uden tvivl fyldige informationer, der gives. Jeg kunne endda, når hr. Ib Christensen fremsætter denne påstand, rejse spørgsmålet, om hr. Ib Christensen overhovedet vil have interesse i eller nogen personlig glæde af at være medlem af det parlament i fremtiden. Men det er naturligvis ikke mit problem.

Når det er en utrolig eller en fantastisk påstand at tale om voksende protektionisme, så skyldes det jo, at der overhovedet ikke findes en mere frihandelsvenlig gruppering af lande i verden i dag end de lande, der er medlem af Det europæiske Fællesskab. Hvad er det for lande, som har sikret, at der nu gennemføres en ny GATT-overenskomst, hvor der foretages en generel toldsænkning for industrivarer på 40-50 pct.? Det er ikke De forenede Stater, det er ikke Japan, det er ikke de østeuropæiske lande. Det er først og fremmest EF-landene, som har stillet det som en forudsætning for at deltage i en sådan ny GATT-overenskomst. Hvem er det, som har fået sikret, at den protektionistiske politik, man fører andre steder i verden, i De forenede Stater, i Japan og i andre industrilande,